

Seyyid Abdülhakîm Efendi, kendisini candan seven ve tıbbîyede okuyan bir talebesinden **eczacı** **ılığı** ^s seçmesini istedi. Talebe tıbbiyede sınıfın birincisiydi. Ancak anne ve teyzesi ise onun Eczacılığa geçme isteğine şiddetle karşı çıkarlardı. Böyle bir şeye teşebbüs ettiği takdirde haklarını helâl etmeyeceklerini bildirdiler. Genç büyük bir üzüntü içerisinde Fâtih Câmii avlusuna geldi. Ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Bir tarafta annesi diğer tarafta ise canından çok sevdiği hocası.

Âniden aklına gelen bir düşünceyle câmi avlusuna girecek ilk kişiyle istişâre etmeye karar verdi. Nitekim biraz sonra câmi avlusuna giren zâtın yanına yaklaşarak; "**Efendim size bir şey danışmak istiyorum."** dedi. Buyurun sizi dinliyorum demesi üzerine; "**Ben tıbbiyede talebeyim. Hocam tıbbiyeyi bırakıp eczâcılığı seçmemi istiyorlar. Annem ve teyzem ise şiddetle karşı çıkarak haklarını helâl etmeyeceklerini söylediler. Ne yapayım?** " O zat; "**Senin hocan kim evlâdım?** " deyince, "**Seyyid Abdülhakîm Arvâsî hazretleri.** " cevâbını verdi. Bu söz üzerine o zat; "**Evlâdım senin hocan öyle bir kimsedir ki, bin ana fedâ olsun. Hiç düşünmeden sözünü tut!** " dedi. Talebe bu söz üzerine derhâl eczâcılığa kaydını yaptırdı. Daha sonra meşveret ettiği o zatın yine Abdülhâkim Efendi hazretlerinin talebelerinden Cevat Bey olduğunu öğrendi. Hocasının bereketi ile daha sonra anne ve teyzesi de haklarını helâl ettiler.